

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců: JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **D. L., nar. X., státní příslušnost X.**, bytem B., J. 449/12, zastoupen JUDr. Jaroslavou Vodáčkovou, advokátkou v Brně, Ponávka 185/2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 19. 9. 2014, č. j. MV-106918-4/VS-2014,

T a k t o:

- I. **Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 19. 9. 2014, č. j. MV-106918-4/VS-2014, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342 Kč, k rukám zástupkyně JUDr. Jaroslavy Vodáčkové, advokátky, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 20. 11. 2014 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 19. 9. 2014, č. j. MV-106918-4/VS-2014, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30. 6. 2014, č. j. VS-163/835.3/2-2014, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobce o udělení státního občanství České republiky.

Správní orgány obou stupňů sice shodně konstatovaly, že žadatel splnil předpoklady pro udělení státního občanství České republiky podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, nicméně dospěly k závěru, že po pečlivém posouzení všech důkazů provedených ve správním řízení nelze žádosti vyhovět.

Žalovaný správní orgán své stanovisko odůvodnil tím, že je věcí každého státu určit podle vlastního práva, kdo jsou jeho občané, a že tento nezpochybnitelný princip je v současné době všeobecně přijímán. K tomu odkázal na vyjádření Ústavního soudu České republiky v usnesení ze dne 8. března 2000, sp. zn. IV. ÚS 586/99, když zaujal stanovisko, že „Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu způsobem, který z hlediska ústavnosti nevzbuzuje pochyb. V případech, kdy tento vztah nevzniká ex lege, ale na základě rozhodnutí příslušného orgánu státu, má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.“ Na tomto stanovisku setrval Ústavní soud České republiky i v usnesení ze dne 17. května 2007, sp. zn. II ÚS 624/06.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí ministra vnitra ze dne 19. 9. 2014, č. j. MV-106918-4/VS-2014, s tím, že správní orgán prvního stupně založil své rozhodnutí na libovůli, odvolává se přitom nepřímou a zcela bez dalšího na institut správního uvážení. Tvrdil, že v rozkladovém řízení se potom ministr vnitra nezabýval tím, že nebyla tvrzena, prokazována ani prokázána ani jediná konkrétní skutečnost, která by mohla neudělení státního občanství České republiky žadateli odůvodnit. Rovněž ministr pak žádnou takovou skutečnost netvrdil, neprokazoval a ani neprokázal. V rámci vlastního správního uvážení pak rozklad žalobce zamítnul.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 10. 3. 2015 navrhnul žalobu jako nedůvodnou zamítnout a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ministra vnitra ze dne 19. 9. 2014, č. j. MV-106918-4/VS-2014, jakož i rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30. 6. 2014, č. j. VS-163/835.3/2-2014.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 6. 12. 2016, při němž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. státní občanství České republiky lze na žádost udělit fyzické osobě, která splňuje současně tyto podmínky:

- a) má na území České republiky ke dni podání žádosti po dobu nejméně pěti let povolen trvalý pobyt a po tuto dobu se zde převážně zdržuje,*
- b) prokáže, že nabytím státního občanství České republiky pozbyde dosavadní státní občanství, nebo prokáže, že pozbyla dosavadní státní občanství, nejde-li o bezdomovce nebo osobu s přiznaným postavením uprchlíka na území České republiky,*

- c) nebyla v posledních pěti letech pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin,
- d) prokáže znalost českého jazyka a
- e) plní povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, 3g) povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.

Podle § 12 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), na udělení státního občanství České republiky není právní nárok.

Podle § 74 zákona č. 186/2013 Sb., řízení, která nebyla pravomocně ukončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních právních předpisů; pozbytí dosavadního státního občanství se pro udělení státního občanství České republiky nevyžaduje.

Podle § 22 odst. 3 zákona č. 186/2013 Sb. k žádosti o udělení státního občanství České republiky, kterou podal žadatel starší 15 let, si ministerstvo vyžádá stanoviska Policie České republiky a zpravodajských služeb České republiky; tato stanoviska se nestávají součástí spisu, pokud obsahují utajované informace. V případě, že v řízení vyjde na základě stanoviska Policie České republiky nebo zpravodajské služby, které obsahuje utajované informace, najevo, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty, v odůvodnění rozhodnutí se pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.

Podle § 26 zákona č. 186/2013 Sb. rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení státního občanství České republiky podle § 22 odst. 3 je vyloučeno z přezkoumání soudem.

Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 11. října 2016, sp. zn. Pl. ÚS 5/16:

I. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství, neukládá Ministerstvu vnitra, aby nesdělovalo žádné důvody nevyhovění žádosti o udělení občanství, nýbrž aby nesdělovalo toliko ty důvody, které vyplývají ze stanovisek Policie České republiky a zpravodajských služeb České republiky, jejichž obsahem je utajovaná informace, podle které žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty. Přitom je třeba zdůraznit, že proto, aby bylo možno toto omezení akceptovat, musí ohrožení zde uvedených jednotlivých hodnot, které představují bezpečnostní riziko pro stát, dosahovat obdobně vysokého stupně. Pouze v takovém případě se důvod nevyhovění žádosti podrobně nesdělí, ale v odůvodnění rozhodnutí se pouze konstatuje, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. Ve všech ostatních případech nevyhovění žádosti o udělení občanství pro nesplnění podmínek stanovených zákonem o státním občanství se důvody nevyhovění v odůvodnění takového rozhodnutí mají řádně uvádět.

II. Napadená právní úprava je projevem optimalizace případného protichůdného působení ochranných mechanismů dvou Ústavou chráněných hodnot (právo na spravedlivý proces a bezpečnost státu a jeho základů), kdy by naopak bylo nepřiměřené, pokud by zákon o státním občanství zajistil úplné odůvodnění zamítnutí žádosti z důvodu ohrožení bezpečnosti státu na úkor ochrany bezpečnostních zájmů státu, která by tak musela požadavku takto pojímaného práva na spravedlivý proces bezvýhradně ustoupit. Ústavní soud nepovažuje

proto napadené ustanovení za rozporné s čl. 36 odst. 1 Listiny ani s principem materiálního právního státu ve smyslu čl. 1 odst. 1 Ústavy.

Jak vyplývá z citovaných právních předpisů, Ministerstvo vnitra při rozhodování o žádosti žalobce postupovalo podle zákona č. 40/1993 Sb., nicméně jeho rozhodování bylo ovlivněno přechodnými ustanoveními zákona č. 186/2013 Sb.

V souvislosti s právním posouzením inkriminované věci Městský soud v Praze odkazuje na právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. května 2006, č. j. 2 As 31/2005-78:

„I. Žadatelé o udělení státního občanství České republiky vyplývá při splnění podmínek daných ustanovením § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabytí a pozbytí státního občanství, subjektivní právo (nikoliv nárok) na státní občanství.

II. Zákonem stanovený katalog podmínek, jejichž splnění zákon vyžaduje pro udělení státního občanství, je nutno vykládat jako výčet taxativní. Pojímát jej jako výčet demonstrativní by totiž ve svých důsledcích otevřelo prostor pro protiústavní libovůli v rozhodovací činnosti správního orgánu.

III. Při hodnocení splnění podmínek pro udělení státního občanství je správní orgán vázán obecnými ústavními principy a hodnotami, zejména principem proporcionality, který v sobě obsahuje tři dílčí principy: způsobilost a vhodnost dosažení zamýšleného cíle, kterým je ochrana jiného základního práva nebo veřejného statku; potřebnost, podle něhož je povoleno použití toliko nejšetrnějšího z více možných prostředků; a přiměřenost v užším smyslu, což znamená, že újma na základním právu nesmí být nepřiměřená ve vztahu k zamýšlenému cíli.“

Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku č. j. 2 As 31/2005-78 připomněl usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. března 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, podle něhož „Absolutní či neomezené správní uvážení v moderním právním státě neexistuje. Každé správní uvážení má své meze, vyplývající v první řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atd. Dodržení těchto mezí podléhá soudnímu přezkumu.“

V inkriminované věci nebylo mezi účastníky sporu o tom, že žalobce veškeré zákonem stanovené podmínky § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. splnil, o čemž svědčí rovněž podklady založené ve správním spise. Navzdory tomu správní orgány nevyhověly žalobcově žádosti o udělení státního občanství České republiky, a to pouze s ohledem na skutečnost, že na udělení státního občanství neexistuje právní nárok. Jako jediný důvod svého rozhodnutí uvedly, že institut trvalého pobytu žalobci umožňuje realizovat prakticky celý rejstřík práv, která mají i občané České republiky, a neudělení státního občanství ho nikterak neomezuje v rodinném životě a při uplatňování pracovních a podnikatelských aktivit. Dovodily tak, že žalobci proto neudělením státního občanství nevznikne nenapravitelná újma.

Taktéž nebylo mezi účastníky sporu o tom, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok ani v případě splnění všech zákonných podmínek pro udělení státního občanství. Při rozhodování nelze vyjít toliko z mechanického posouzení splnění podmínek uvedených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, jelikož z dikce tohoto ustanovení vyplývá, není splnění těchto podmínek jediným předpokladem pro udělení státního

občanství. Správní orgány jsou rovněž povinny vzít v potaz konkrétní okolnosti každého případu, jako například rodinný stav, pracovní a sociální vazby. Správní orgány sice mají v řízení o státním občanství prostor pro správní uvážení nad rámec podmínek stanovených zákonem, nicméně Městský soud v Praze zdůrazňuje, že v rámci volného správního uvážení správní orgány musí respektovat stanovené procesní postupy a základní principy správního rozhodování a jejich rozhodnutí musí být přezkoumatelná, aby při rozhodování správního orgánu byla vyloučena libovůle. Správní rozhodnutí, které bylo učiněno na základě volného správního uvážení, soud přezkoumává pouze z toho hlediska, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je nezneužil (viz § 78 odst. 1 soudního řádu správního). Jde-li o zcela volné uvážení správního orgánu, jak je tomu v inkriminované věci, je třeba za meze správního uvážení považovat smysl a účel zákona o státním občanství a posoudit, zda správní uvážení je v konkrétním případě logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí ministra vnitra ze dne 19. 9. 2014, č. j. MV-106918-4/VS-2014, a musel přisvědčit žalobci, který poukazoval na naprostou nekonkrétnost odůvodnění jak rozhodnutí vydaného v prvním stupni, tak v rozhodnutí vydaného v řízení o rozkladu. Pokud jde o rozhodnutí vydané Ministerstvem vnitra v prvním stupni, obsahuje vyličení všech skutečností zjištěných v průběhu správního řízení, všech skutečností, které týkajících se žalobce, jeho života na území České republiky a skutečností, které jsou podstatné z hlediska naplnění podmínek podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., neboť podle tohoto zákona bylo ve věci rozhodováno. Nicméně toto rozhodnutí neobsahuje žádnou argumentaci, která by se vztahovala k výroku samotnému, tedy k tomu, že se žádosti o udělení státního občanství České republiky nevyhovuje.

Soud nijak nezpochybňuje skutečnost, že na udělení státního občanství České republiky cizinci není právní nárok, byť v zákoně č. 40/1993 Sb. nebyla tato skutečnost výslovně konstatována, objevuje se až v novém zákoně č. 186/2013 Sb., nicméně z koncepce a z konstrukce institutu státního občanství v zákoně č. 40/1993 Sb. je tento závěr zřejmý.

Rovněž tak soud nijak nezpochybňuje, že je předmětem správního uvážení Ministerstva vnitra, které o udělení státního občanství rozhoduje, aby posoudilo, zda cizinec splňuje nezbytné zákonné předpoklady pro udělení státního občanství tak, jak jsou vymezeny v ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. Nadto je nezbytné, aby Ministerstvo vnitra posoudilo popř. i další skutečnosti, které by naopak vedly k závěru o tom, že konkrétnímu cizinci za konkrétního stavu věci státní občanství České republiky udělit nelze.

Z odůvodnění rozhodnutí vydaného v prvním stupni je zřejmé, že žalobce splňuje všechny zákonné předpoklady pro udělení státního občanství ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., avšak pokud Ministerstvo vnitra dospělo k závěru, že jeho žádosti nevyhoví, tak k odůvodnění tohoto závěru v jeho rozhodnutí není uvedeno vůbec nic. Nejsou v něm obsaženy žádné úvahy o skutečnostech, které by k takovému závěru Ministerstvo vnitra vedly. Argumentace uvedená na str. 5 a str. 6 prvostupňového rozhodnutí obsahuje v podstatě obecná konstatování o tom, co je to státní občanství a co je třeba posuzovat a o čem Ministerstvo vnitra rozhoduje. Ke konkrétnímu případu žalobce však v tom kontextu není uvedeno vůbec nic. Z této části odůvodnění nelze poznat, že se rozhodnutí týká osobně právě žalobce, tedy že bylo rozhodováno právě o něm. Není tu obsažena žádná skutečnost, která by

se jakkoliv vázala k jeho osobě. Soud proto musel učinit závěr, že v tomto smyslu je rozhodnutí vydané v prvním stupni naprosto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Pokud jde o rozhodnutí ministra vnitra ze dne 19. 9. 2014, č. j. MV-106918-4/VS-2014, které je napadeno žalobou, nebyla v něm uvedená vada nijak reflektována, a především nebyla nijak odstraněna.

Městský soud v Praze považuje za důležité v této souvislosti připomenout skutečnost, že rozhodnutí vydána ve správním řízení v prvním stupni a ve druhém stupni tvoří dohromady funkční celek a je třeba nahlížet na ně ve vzájemném kontextu. Pokud jde tedy o rozhodnutí ministra vnitra o rozkladu, ministr vnitra v něm uvedl, že nijak nezpochybňuje, že žadatel splňuje všechny zákonné podmínky podle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., avšak současně zohlednil, že podle platných právních úprav je věcí správního uvážení Ministerstva vnitra, zda žádosti vyhoví či nikoliv, a to i za předpokladu, že osoba žádající o státní občanství splňuje všechny zákonné podmínky. V neposlední řadě potom dodává, že co se podmínek pro udělení státního občanství zakotvených v zákoně týká, jde o formální podmínky, jejichž splnění teprve zakládá důvod pro věcné posouzení žádosti, přičemž Ministerstvo vnitra je povinno zohlednit i další skutečnosti významné z hlediska žádosti o udělení státního občanství. Toto odůvodnění opět tvoří pouze obecná konstatování, která sice jsou správná, o nich nelze pochybovat, ale nijak nelze poznat, jak se vztahují, resp. zda vůbec se vztahují k osobě žalobce.

Nepochybné je, že rozhodnutí o udělení státního občanství České republiky je věcí správního uvážení, nicméně jak rozhodnutí vydané v prvním stupni, tak i rozhodnutí o rozkladu, žádné správní uvážení neobsahují. Z těchto rozhodnutí není vůbec zřejmé, o čem správní orgány rozhodovaly, jaké skutečnosti vzaly v úvahu, jaké zákonné normy uvážily a jakými úvahami k uvedenému závěru dospěly. Soud souhlasí s tím, že Ministerstvo vnitra při svém rozhodování je povinno zohlednit i další skutečnosti významné z hlediska žádosti o udělení státního občanství, které jsou v zákoně č. 186/2013 Sb. konkretizovány. V inkriminované věci však nezbyvá než konstatovat, že z odůvodnění obou přezkoumávaných rozhodnutí není zřejmé, jaké další a významné skutečnosti, byly zohledněny, o jakých Ministerstvo vnitra, resp. ministr vnitra, uvažoval. Soud proto musel konstatovat, že i rozhodnutí vydané ministrem vnitra o rozkladu je v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť ani z tohoto rozhodnutí nelze zjistit, zda se vůbec týká případu žalobce, a na základě jakých skutečností, které úzce souvisí s osobou žalobce, bylo rozhodováno.

Městský soud v Praze se tak ztotožnil se žalobcem, že správní orgány v dané věci výše zákonným požadavkům nedostály. Nevyhovění žádosti jen na základě tvrzení, že žalobce má v České republice povolen trvalý pobyt, soud shledává ničím neomezenou úvahou správních orgánů o tom, že žalobci státní občanství neudělí. Jako odůvodnění této úvahy totiž nemůže obstát závěr správních orgánů, že žalobci neudělením státního občanství nevznikne nenahraditelná újma, neboť institut trvalého pobytu poskytuje v zásadě totožná práva jako státoobčanský vztah. Toto obecné a v zásadě nic neříkající tvrzení nikterak nevysvětluje, proč žalovaný v inkriminované věci rozhodl v neprospěch žadatele. Žalovaný neuvádí jedinou konkrétní a relevantní okolnost, pro kterou žádost zamítl, a v zásadě argumentuje toliko tím, že na udělení státního občanství neexistuje právní nárok, takové rozhodnutí se ovšem

pohybuje na samé hranici svévole a rozhodně nesplňuje požadavky na nestranný a racionální výkon státní správy.

Městský soud v Praze uzavírá s tím, že správní orgány nešetřily subjektivní právo žalobce na udělení státního občanství při splnění zákonem stanovených podmínek v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. Přestože z žalobcova subjektivního práva neplyne právo na vyhovění žádosti, plyne z něj však povinnost správních orgánů vést řádné správní řízení o jeho žádosti, což se správním orgánům v dané věci nepodařilo. Soud pouze podotýká, že pojem právní nárok naopak znamená jistotu, které se za splnění podmínek v objektivním právu může subjekt práva skutečně domoci.

Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů ve věci rozhodl tak, že žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Podle ustanovení § 78 odst. 5 soudního řádu správního právním názorem, kterým vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení žalovaný správní orgán vázán.

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 3.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku z žaloby, dále náklady právního zastoupení za tři úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 3.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby, účast při jednání, a 3x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč, tedy celkem 15.342 Kč, včetně DPH ve výši 21%.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. prosince 2016

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková